

AKREP GİBİSİN KARDEŞİM

”

” ”

”

” ” Akrep gibisin kardeşim,

”

” ” korkak bir karanlık içindesin akrep gibi.

”

” ” Serçe gibisin kardeşim,

”

” ” serçenin telâşî içindesin.

”

” ” Midye gibisin kardeşim,

”

” ” midye gibi kapalı, rahat.

”

” ” Ve sönmüş bir yanardağ ağız gibi korkunçsun, kardeşim.

”

” ” Bir değil,

”

” ” beş değil,

”

” ” yüz milyonlarlasın maalesef.

”

” ” Koyun gibisin kardeşim,

”

” ” gocuklu celep kaldırıncı sopasını

”

” ” sürüye katıliverirsin hemen

”

” ” ve âdeta mağrur, koşarsın salhaneye.

”

” ” Dünyanın en tuhaf mahlukusun yani,

”

” ” hani řu derya içre olup

”

” ” deryayı bilmiyen balıktan da tuhaf.

”

” ” Ve bu dünyada, bu zulüm

”

” ” senin sayende.

”

” ” Ve açsak, yorgunsak, alkan içindeyse eğer

”

” ” ve hâlâ şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak

”

” ” kabahat senin,

”

” ” — demeğe de dilim varmıyor ama —

”

” ” kabahatın çoğu senin, canım kardeşim!

”

” ”

”

” ” NAZİM HİKMET

”

” ”

”

” ”

”

” ”

”

” ” Dünyanın bugünkü hâlinin, insana ister istemez Nazım Hikmet’in yukardaki şiirindeki sitemi/ eleştiriyi anımsattığını kim yadsıyabilir? Herhâlde insanlığın yakın tarihinde, koyu siyasal gericiliğin bu denli baskın olduğu, bütün alanlarda genel bir alçalma ve dejenerasyonun böylesine yaygın olduğu bir dönem yaşanmamıştır. Başlangıcını 1990’ların başlarına kadar uzatabileceğimiz ve kapitalist-emperyalist sistemin çürümesinin ve devrimci işçi ve halk hareketlerinin zayıflığının doğrudan bir sonucu olan bu siyasal gericilik dönemine damgasını vuran ya da daha doğrusu onun dışavurumu olan olguların en önemlilerini kabaca şöyle sıralayabiliriz:

”

” ” *Her türden hukuk ve ahlâk kuralının ve burjuva-demokratik normun giderek daha fazla ve açıkça ayaklar altına alınması,

”

” ” *Silâhlanma, askerî tehdit ve militarizm yüceltilir ve olağan hâle gelirken savaşa karşı çıkmanın ve barışı savunmanın neredeyse kınanacak bir kusur derekesine indirilmesi,

”

” ” *Emperyalist devletlerin “demokrasi”, “insan hakları” ve “uygarlık” bahanesiyle kaba bir biçimde zayıf ülkelerin içişlerine karışmasının ve onların rejimlerini zorla değiştirmeye kalkışmasının olağanlaşması,

”

” ” *Yalan, demagoji ve kara propagandanın devlet aygıtlarının uzantısı durumuna düşmüş olan burjuva basınının temel ilkesi hâline gelmesi,

”

” ” *Sahtekârlık, ikiyüzlülük ve yalancılıkta birbirleriyle yarışan burjuva politikacılarının bu alışkanlıklarını sistemli bir nitelik kazanması,

”

” ” *Aydınların ve akademyanın neredeyse ezici çoğunluğunun kapitalist düzenin borazan ya da avukatları konumuna düşmesi,

”

” ” *Marksizmden ve devrimci-demokratizmden, bir yandan burjuva liberalizmi, bir yandan da –özellikle İslâm ülkelerinde- siyasal İslâm doğrultusunda bir kaçışın yaşanması.

”

” ”

”

” ” 11 Eylül 2001’de New York’ta gerçekleştirilen ve yaklaşık 3,000 kişinin ölümüyle sonuçlanan ve büyük olasılıkla ABD devlet aygıtının denetimi altında gerçekleştirilen kuşkulu saldırının üzerinden 10 yıldan fazla bir zaman geçti. ABD hiç vakit yitirmeden bu trajik olaydan, 1940’ların sonlarından bu yana sahip olduğu “üstün konumunu askerî saldırganlık yoluyla muhafaza etme” stratejisini yaşama geçirmek için yararlanmaya girişti ve bu saldırıyı bahane ederek İslâm halkları ve ülkelerine karşı “teröre karşı küresel savaşım” adını verdiği bir emperyalist haçlı savaşı başlattı. O, 7 Ekim 2001’de, yani 11 Eylül saldırısının üzerinden daha bir ay bile geçmeden, bu olayın esas sorumlusu sayılan Usame bin Ladin’i barındırdığı ve Taliban rejiminin bu kişiyi kendilerine teslim etmediği gerekçesiyle ve “sorun” a herhangi bir diplomatik çözüm aramaya kalkışmaksızın Afganistan’a saldırdı. Oysa, zengin bir Suudî ailesinden gelen Usame bin Ladin uzun süre ABD ile, özellikle Afganistan’daki Rus işgaline karşı işbirliği içinde hareket etmişti ve onun 11 Eylül saldırılarının mimarı olduğu savı son derece çürük temellere dayanıyordu. Bunu, aylar süren bir yalan ve demagoji kampanyasının ardından 20 Mart 2003’de Irak’a karşı girişilen ABD-Britanya saldırısı izledi. (1) ABD ve yardakçılarına göre, El Kaide ile ilişkisi olduğu ve nükleer, biyolojik, kimyasal “kitle imha silâhları”na sahip olduğu ileri sürülen Saddam Hüseyin rejimi gerek Batı Avrupa ve gerekse kendi komşuları için bir “tehdit” oluşturuyordu. Oysa, Saddam Hüseyin klğinin yönetimindeki Irak, 1980-88 yılları arasında ABD ve Körfez

monarşilerinin desteğinde İran'la savaşmış, 1990-91 dönemindeki Kuveyt macerası, ABD ve ortaklarının onu izleyen karşı saldırısı ve ardından gelen BM ambargosu nedeniyle son derece bitkin düşmüştü ve "kendi" halkından başkası için bir tehdit oluşturmuyordu.

■

■ ■

■

■ ■ Bunlara ABD'nin; Somali, Pakistan, Kolombiya, Filistin, Suriye, İran, Sudan, Lübnan gibi bir dizi ülkeye karşı tek başına ya da İsrail vb. yerel bağlaşıklık ve uçaklarıyla birlikte sürdürüğü dolaylı saldırı operasyonlarını ekleyebiliriz. Saldırıya uğrayan ülkelerde milyonlarca insanın ölümüne ve yaralanmasına, evsiz kalmasına ve korkunç ve çok yanlı bir yıkıma yol açan bütün bu haksız savaşların ABD üzerinde de bir dizi olumsuz etkisi oldu: Bunları; ABD'nin iç rejiminin daha da gericileşmesi ve yarı-faşist bir nitelik kazanması, ABD devlet aygıtının daha da büyümesi, bu ülkenin askerî harcamalarının doruk yapması, Pentagon'un Ortadoğu, Orta Asya ve Afrika'da yüzlerce yeni askerî üs kurması, Amerikan işçilerinin ve emekçilerinin daha da yoksullaşması ve tabii, bu siyasal-askerî yenilgilere ve 2008'de başlayan ekonomik durgunluğa bağlı olarak ABD'nin stratejik konumunun zayıflaması olarak sıralayabiliriz. Evet; tek süper devletin, Afganistan ve Irak savaşlarında, esas itibarıyla siyasal ve moral bir yenilgi aldığını söyleyebiliriz. Evet; ABD Aralık 2011'de bu ülkedeki kuvvetlerini çektiğinde, geride binlerce asker ve özel "güvenlik" şirketi elemanı tarafından korunan devasa bir askerî üs-elçilik ile etnik-mezhepsel birliği zayıflamış bir Irak bırakmıştı; ancak bu Irak artık ABD'ne değil, İran'a yakın duran bir hükümet tarafından yönetiliyordu. Afganistan'da ise ABD ve ortakları çoktan yitirilmiş olan bu savaşı hâlâ sürdürmekle birlikte, bu ülkeden de kaçmak için uygun bir fırsat kolluyorlar. Bagram hava üssünde Kuran'ların yakılması vesilesiyle Afganistan'ın pek çok kentinde patlak veren ve 21 Şubat'tan bu yana şimdiye kadar 20'den fazla insanın ölümü ve 100'den fazla insanın da yaralanmasına yol açan anti-emperyalist gösteriler, ABD ve NATO kuvvetlerinin bu ülkede hemen hemen hiçbir toplumsal dayanağı olmadığını bir kez daha gösterdi. (2) Afganistan ve Irak savaşları ABD emperyalizminin de öncelleri gibi, "ayakları kilden bir dev" (Lenin) olduğunu tartışma götürmez bir biçimde kanıtlamıştır.

■

■ ■

■

■ ■ Ancak, ağır darbeler yemiş, borç batağına gömülmüş ve çöküş sürecine girmiş olmakla birlikte, hâlâ dünyanın en büyük askerî gücüne sahip bulunan ve askerî harcamaları, dünyanın geri kalanınıninkine eşit olan ABD'nin bir askerî-emperyalist devlet, savaş tiryakisi bir devlet olduğu unutulmamalı. Washington; Fransız emperyalistlerinin 2011 Mart'ında Libya'ya karşı giriştiği saldırıyı (3), savaş gemileri ve uçaklarıyla destekledi; onun askerî müdahale ve desteği olmaksızın Kaddafi rejimi devrilemezdi. ABD, ortak ve uçaklarıyla birlikte; Suriye ve İran'a karşı ekonomik yaptırımlar, medya dezenformasyonu, terörist saldırılar, rejim-karşıtı grupları silâhlendirme ve destekleme gibi metotlar içeren bir

örtülü savaş sürdürüyor. O; çevresindeki ülkeleri NATO'ya almak, buralarda üsler ve füze sistemleri kurmak ve Kuzey Kafkasya başta olmak üzere içerdeki silâhlı ve diğer muhalefet hareketlerini desteklemek suretiyle emperyalist Rusya'ya ve Yedinci Filosunu karasuları yakınında konuşlandırmak, Tibet ve Sincan'daki etnik muhalefet hareketlerini kışkırtmak ve Tayvan, Güney Kore, Vietnam ve Japonya gibi uşak ve bağlaşıklarını desteklemek suretiyle, en büyük potansiyel rakibi olarak gördüğü sosyal-emperyalist Çin'e karşı da benzer bir örtülü savaş sürdürüyor. Dünyanın her yanına yayılmış ve sayısı 900'ü aşan irili ufaklı askerî üslere, 130 ülkede konuşlanmış askerî personele, dünyanın tüm okyanuslarında dolaşan uçak gemileri ve savaş filolarına, binlerce nükleer silâh ve kıtalararası füzeye vb. sahip bulunan ABD, NATO içindeki ve dışındaki bağlaşıklarıyla birlikte ele alındığında -taktiksel düzeyde- neredeyse karşı konulamaz bir askerî güce sahip. Ama, bu devasa askerî aygıtıyla yetinmeyen, konvansiyonel silâh sistemlerini sistemli bir biçimde yenileyen, nanoteknolojiye, biyoteknolojiye ve robot teknolojisine dayalı daha öldürücü silâhlar geliştiren ve uzayı da silâhlandırılan ABD ve onun borazanları "kurban" rolü oynamaktan da vazgeçmiyor. Onlar dünya halklarını, ABD'nin "tehdit" altında ve "savunma" konumunda olduğuna inandırmak istiyorlar. (Onlara göre bu "tehdit"; Irak, İran, Suriye, Kuzey Kore gibi ülkelerden ve bazı "İslâmî terör örgütleri"nden kaynaklanıyor.) Ve ne yazık ki, bu inandırma çabalarında önemli ölçüde başarılı oluyorlar da. Dünyanın efendileri, "ileri" kapitalist ülkelerin büyük ölçüde aptallaştırılmış halkları başta olmak üzere dünya nüfusunun çoğunluğunu, adigeçen ülkelerin çılgın yöneticilerinin ve sözü edilen "terör örgütleri"nin ABD ve Batı Avrupa ülkelerini yıkmak ve çökertmek için çalıştığı ve bunu yapacak kapasiteye sahip oldukları türünden peri masallarına inandırabilmişlerdir. Oysa en sıradan bir akıl yürütme bile gerçeğin bunun tam tersi olduğunu gösterecektir. Yani; sadece hâlihazırda esas hedef saydığı İslâm halklarının değil, tüm emekçi insanlığın karşısındaki asıl, güncel ve bir numaralı tehdit, Nazi Almanyası-faşist İtalya-militarist Japonya faşist bloğundan çok daha büyük bir gerçek ve potansiyel tehlike oluşturan ABD emperyalizmidir.

■

■ ■ Evet; emperyalist burjuvazinin ve özellikle dünyanın en büyük "terörist örgütü" olan ABD'nin dünyamızı, insan soyunun tümünün geleceğini riske sokan bir nükleer holokosta sürükleyebileceğini kavramak hiç de zor değil. (4) Bunun için ABD'nin; Ağustos 1945'de Hiroşima ve Nagazaki'de yarattığı trajediyi, 1960'lı ve 1970'li yıllarda Hindicini halklarına karşı giriştiği savaşta 3 milyon dolayında insanın canına kıydığını, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da düzinelerce gerici-faşist askerî darbe gerçekleştirdiğini, bir dizi gerici rejimi "kendi" halklarına karşı beyaz terör uygulalamaya ve korkunç kıyımlar gerçekleştirmeye yüreklendirdiğini vb. anımsamalıyız. Tarihi bir terörizm tarihi olan ve gövdesinin her gözeneğinden kan ve irin fişkıran bu devlet yıllardır, İran gibi nükleer-olmayan ülkelere ve onların nükleer tesislerine karşı mini-nükleer silâhlar kullanabileceğini söylüyor. O; üsleri, kara birlikleri ve savaş filolarıyla bu ülkeyi ve bölge halklarını tehdit ediyor; Suudi Arabistan gibi bölgesel uşaklarını en modern silâhlarla donatıyor ve yüzlerce nükleer silâha sahip olan

Siyonist devleti silâhlandırıyor ve onun arkasında duruyor vb. Ne var ki, bırakalım burjuva-demokratları ve küçük-burjuva savaş-karşıtlarını ya da muhalif İslâmcı güçleri, kendisini Marksist ya da devrimci olarak tanımlayan kişi, çevre ve örgütlerin çoğu, günümüzün bu süper-Nazi İmparatorluğu'nun insanlığın varoluşu açısından temsil ettiği tehlikeyi anlamaktan çok uzaklar. Bunun en tipik örneklerinden biri, aşağıda son bildirisi ve eylem çağrısına değineceğim Küresel-BAK hareketidir.

■

■ ■ Hâl böyleyken, dünya işçi sınıfı ve halklarının bütün bu olup bitenler karşısında bu denli az ya da zayıf tepki göstermelerini nasıl açıklamalı, nasıl değerlendirmeliyiz? Bugün, işçi sınıfı ve halkların tarihsel bellekleri ve onların kolektif deneyimlerinin biriktirildiği beyinler ya da komuta merkezleri olması gereken devrimci öncü güçlerin olmayışı, son derece zayıf oluşu ya da bir ideolojik ve/ ya da örgütsel tasfiye süreci yaşamaları, bu tepkisizliği açıklayan en önemli faktörlerden biridir. Ezilen ve sömürülen sınıflarinkine göre ideolojik donanım ve birikimleri çok daha güçlü ve köklü, “yönetim deneyimleri” çok daha büyük olan egemen sınıfların bu deneyimlerini kuşaktan kuşağa aktarmada da berikilere göre çok daha avantajlı bir konumda bulundukları unutulmamalı. Lenin, 1902’de kaleme aldığı “Ne Yapmalı?” başlıklı yapıtında, işçi sınıfının kendiliğinden-gelme hareketinin neden burjuva ideolojisinin egemenliğine yol açacağı yolundaki soruyu yanıtlarken şöyle diyordu:

■

■ ■ “Şu basit nedenle ki, burjuva ideolojisi köken bakımından sosyalist ideolojiden çok daha eskidir, çok daha gelişkindir ve yayılma olanakları onunkine göre ölçülemeyecek kadar daha fazladır.” (Selected Works in Two Volumes, Cilt 1, Moskova, Foreign Languages Publishing House, 1950, s. 246)

■

■ ■ Dahası, -belki de en ileri boyutlarıyla Türkiye’de görüldüğü gibi- hemen hemen bütün öndegelen kapitalist ülkelerde egemen sınıflar, halkların toplumsal belleklerini silmek ve onlara geçmişte yaşananları ve geçmişin devrimci anılarını unutturmak için yoğun ve sistemli bir çaba harcıyagelmışlerdir. Bunlara; son onyıllarda iletişim teknolojisi alanında atılan dev adımların, ezilen/ sömürülen sınıf ve katmanların öncülerine, burjuva medyasının tekeli belirlenmiş ölçülerde kırma olanağı vermesine rağmen, burjuvaziye kitleleri uyuşturma, aldatma, aptallaştırma ve yönlendirmede önemli olanaklar sunmasını da ekleyebiliriz.

■

■ ■ Peki, bütün bu objektif ve subjektif faktörlerin varlığı, kitlelerin görece sessizlik ve hareketsizliğini, hattâ bir çok tarihsel örnekte görüldüğü gibi “kendi” egemen sınıflarının peşinden sürüklenmelerini/ onlara âlet olmalarını haklı ve meşru göstermeye yeter mi? Bu faktörlerin varlığı ve işleyişi, ilgili halkların kabahatsiz ya da suçsuz olduğu anlamına gelir mi? Bence bu sorunun/ soruların yanıtı net ve kesin bir “hayır”dır. Aslına bakılırsa bu, hiç de şaşırtıcı değildir ve olmamalıdır da. Türk halkının geniş bölümlerinin 1915-16 yılları ve sonrasında Ermeni, Süryani ve Rum halklarına yapılan kıyımlar karşısındaki tutumu, gene Türk halkının 1980’li ve 1990’lı yıllarda Kürt halkına uygulanan vahşî ulusal zulme karşı tutumu,

bunun ilk akla gelen örnekleri arasında sayılabilir. Hattâ, ABD ve İsrail'in kuyruğuna takılan, Filistin, Afganistan, Irak, Libya, Somali vb. halklarına karşı yürütülen terörist saldırıların ortağı olan ve Suriye ve İran'a karşı uygulanan ve öncelikle bu ülkeler halklarının canını yakan yaptırımları canla başla uygulayan ve bu ülkelere yönelik saldırı tehditlerine ortak olan "kendi" egemen sınıflarına itiraz etmeyen günümüz Avrupa halklarını da pekâlâ bu kategoriye yerleştirebiliriz. Bu konuya nasıl yaklaşmak gerektiğini Marks ve Engels'den öğreniyoruz. Bilimsel sosyalizmin kurucuları 19. yüzyılda bazı halkları, o günün koşullarında "gerici halklar" olarak tanımlamışlardı. Stalin bu konuda şunları söylüyordu:

»

» » "1840-1850 yıllarında Marx, Polonyalıların ve Macarların ulusal hareketini destekledi, ama Çeklerin ve Güney Slavların ulusal hareketine karşıydı. Niçin? Çünkü o zaman Çekler ve Güney Slavları 'gerici halklar', Avrupa'daki 'Rus ileri hatları', mutlakliyetin ileri karakolları idiler; oysa Polonyalılar ve Macarlar, mutlakliyetle karşı savaşım veren 'devrimci halklar' idiler, çünkü o zaman Çekleri ve Güney Slavlarını desteklemek demek, dolayısıyla Avrupa'da devrimci hareketin en tehlikeli düşmanı olan Çarlığı desteklemek demektir." (Leninizmin İlkeleri, Ankara, Sol Yayınları, 1979, s. 73)

»

» »

»

» » Fakat "suç"larını eleştirilebileceğimiz ve eleştirmemiz gereken halklar asla devrimci gelenekleri olmayan/ zayıf olan, hattâ belirli tarihsel dönemler itibarıyla "gerici halklar" kategorisi içine yerleştirebileceğimiz bu örneklerle sınırlı değildir. Bu saptama, belirli tarihsel momentlerde, mülksahibi sınıflara karşı önemli siyasal savaşımın yürütmüş ve güçlü demokratik geleneklere sahip halklar için olduğu gibi emperyalist/ sömürgeci güçlere karşı önemli, hattâ örnek direnişler sergilemiş olan halklar İÇİN DE geçerlidir. Ne yazık ki tarih, onyıllar, hattâ yüzyıllar boyu ezilmiş ve bu ezilmeye karşı savaşmış olan bazı halkların belli tarihsel momentlerde "kendi" egemen sınıflarının ya da emperyalist/ sömürgeci güçlerin başka halkları ezmek için kullandığı âletler durumuna düşmelerine hiç de engel olmadığının örnekleriyle doludur.

»

» »

»

» » Bir kaç örnek üzerinde duralım:

»

» » *Modern tarihin ilk bağımsızlık savaşlarından birini vermiş olan ABD halkı 19. yüzyılın ikinci yarısında, bu ülkenin orijinal sakinleri olan Kızılderililerin sistemli bir biçimde topraklarından sürülmesi ve hemen hemen tümüyle yok edilmesi suçuna ortak oldu; o, Afrika'dan getirilen Zenci halkı uzun süre köle ya da ikinci sınıf insan statüsünde yaşamasını onadı ve hattâ bazı eyaletlerde onlara karşı gerçekleştirilen linç olaylarına aktif olarak katıldı.

■

■ ■ *1870'lerin ortalarından başlayan sosyalist eğitim, aydınlanma ve örgütlenme sürecine rağmen Alman işçilerinin büyük çoğunluğu, ne 1914'de Alman İmparatorluğu'nun Birinci Dünya Savaşını başlatmasına karşı çıktı, ne de 1933'de Nazilerin iktidara gelmesine/ faşist bir diktatörlük kurmasına ve daha sonraki yıllarda dünyayı kana bulamasına.

■

■ ■ *İşçi sınıfının hayli örgütlü ve genel olarak halkın işgal-karşıtı duygu ve geleneklerinin güçlü olduğu Polonya'daki gerici rejim, Avrupa'da faşizmin yükseldiği 1930'ların sonlarında Nazi Almanyası'yla bağlaşma kurarak, onun komşu ülkelere saldırılarına destek verdi ve bunun karşılığında, üzerinde başka halkların yaşadığı bazı küçük toprak parçalarını ilhak etti. Ülkeleri, 18. yüzyılda Çarlık Rusyası, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ve Prusya arasında üç kez paylaşılmış ve bu ülkelerin yönetici elitleri tarafından ezilmiş olan Polonya proletaryası ve halkı ise gerici rejimin, siyasal intihar anlamına gelen bu pro-faşist ve anti-komünist politikasına karşı ciddi bir tavır almadı.

■

■ ■ *Kökünde 1789 burjuva-demokratik devrimi ve -en ünlüsü 1871 Paris Komünü olmak üzere- onu izleyen bir dizi işçi ayaklanmaları yatan güçlü bir devrimci geleneğe sahip olan ve İkinci Dünya Savaşı sırasında halkı Nazi işgalcilerine karşı önemli bir direniş gerçekleştiren, üstelik Komünist Partisi saflarında yaygın bir desteğe sahip olan Fransız işçi sınıfı ve halkı, "kendi" egemen sınıfının 1940'ların ikinci yarısı ve 1950'lerin ilk yarısında Hindicini halklarına, 1950'lerin ikinci yarısı ve 1960'ların ilk yarısında Cezayir halkına karşı yürüttüğü vahşi bastırma eylemleri karşısında esas olarak sessiz kaldı.

■

■ ■ *Vietnam halkı, 1960'lı yılların ortalarından 1970'li yılların ortalarına kadar uzanan sürede ABD emperyalistlerine karşı, tüm ezilen halklara esin kaynağı olan çok görkemli bir ulusal kurtuluş savaşı yürütmüş ve bu savaş sırasında yurdunun görülmemiş yoğunlukta bir bombardımana tâbi tutulmasına, ormanlarının ve doğasının ABD ordusunun kullandığı zehirli kimyasal maddeler nedeniyle yokedilmesine tanık olmuştu. Ancak bu halk, revizyonist Vietnam Komünist Partisi'nin yönettiği hükümetin, son ABD askerinin ülkeyi terketmesinden sadece 20 yıl sonra Washington'la diplomatik ilişki kurmasına ve son yıllarda bu ilişkiye Çin-karşıtı bir nitelik kazandırmasına karşı güçlü bir itirazda bulunmadı.

■

■ ■ *1970'li yılların ikinci yarısında gerici ve faşist güçlerle sol ve devrimci güçler arasında önemli bir kutuplaşmanın yaşandığı Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda 12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen askerî-faşist darbe kitlelerin geniş bir bölümünün -en azından pasif- desteğini aldı. Bir dizi alanda aldığı gerici önlemlere, gerçekleştirdiği beyaz teröre ve ülkeyi bir açık hava hapishanesine çevirmesine rağmen askerî rejimin 7 Kasım 1982'de yaptığı referandumda Anayasa, seçmenlerin yüzde 91.37'sinin evet oyuna karşılık sadece yüzde 8.63 hayır oyuyla kabul edildi. Dahası, 12 Eylül darbesini gerçekleştiren generallerin, bu olayın üzerinden 31 yıldan fazla bir süre geçtiği hâlde yargılanmamış ve

cezalandırılmamış olması, Türkiye sol hareketinin olduğu kadar Türkiye işçi ve emekçilerinin de bir ayıbı sayılmalıdır.

■

■ ■ *ABD ve ortaklarının Afganistan ve Irak gibi ülkelere karşı giriştikleri saldırı savaşlarının Amerikan halkının çocuklarının da ölmelerine ve fiziksel ve zihinsel olarak sakatlanmalarına yol açtığı, bu devletin askerî harcamalarının korkunç boyutlara varmasının bu halkın yaşam düzeyinin gerilemesinde önemli bir payı olduğu, yani ABD halkının bu askerî maceraların bedelini ödeyen taraflardan biri ortada. Ancak, küçük bir azınlık dışında Amerikan halkı, ABD'nin dünyanın dört bir yanında yeni askerî operasyonlar gerçekleştirmesine, Suriye ve İran'a saldırı hazırlıkları yapmasına, Rusya ve Çin ile tehlikeli bir gerilim siyaseti sürdürmesine karşı çıkmıyor.

■

■ ■ (Bu bağlamda, Hiroşima-Nagazaki trajedisinin üzerinden onyıllar geçmiş ve bu süre içinde pek çok savaş yaşanmış olmasına rağmen ABD halkının -hattâ genel olarak ilerici insanlığın- kısmî ya topyekûn bir nükleer savaş tehlikesinin bilincinde olmadığını söylemek gerek. 2009'da ABD'ndeki Quinnipiac Üniversitesinin yaptığı bir anket, ABD yurttaşlarının yüzde 61'inin Hiroşima ile Nagazaki'ye atom bombası atılmasını doğru gördüklerini, bunu yanlış görenlerin oranının sadece yüzde 22'de kaldığını göstermişti. Hem de, 2009 yılı itibarıyla bu trajik olayın üstünden tam 64 yıl geçtiği hâlde. ABD okullarında okutulan ders kitaplarında hâlâ, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının milyonlarca ABD askerinin canını kurtardığı hikayesi anlatılıyor. Ve başında Nobel Barış Ödülü sahibi Barack Obama'nın bulunduğu aynı ABD elinde bulunan nükleer silâhların geliştirilmesi için her yıl milyarlarca dolar para harcamaya devam ediyor.)

■

■ ■ *Koyu bir siyasal gericilik ortamında yaşadığımızı doğrulayan bir başka örnek ise 16 Şubat'ta BM Genel Kurulu'nda alınan ve "her iki tarafa da şiddet kullanmama çağrısı" yapmakla birlikte esas Suriye'yi mahkûm eden karar. Kirli emelleri apaçık ortada olan Batılı emperyalist ülkelerin diplomatları tarafından hazırlanan ve gerici/ faşist rejimlerin iktidarda bulunduğu Arap Birliği'nin çabalarını öven karar tasarısı Genel Kurul'da 137'ye karşı 12 oyla kabul edildi. 193 üyesi olan Genel Kurul'da yapılan oylamada, Suriye'nin yanı sıra aralarında Rusya, Çin, İran, Kuzey Kore, Belarus, Zimbabve ve Küba'nın da bulunduğu bir kaç devlet tasarıya karşı oy kullanırken 17 devlet de çekimser kaldı. Bağlayıcı bir nitelik taşımamakla birlikte 137 ülkenin, yani Genel Kurul üyelerinin yüzde 71'inin dünyayı kana bulamış ve bulamakta olan ABD ve ortaklarının karar tasarısına böylesine utanç verici bir tarzda onay vermiş ve emperyalist saldırının kurbanı olan ülkelere karşı tavır almış olmaları, dünya halklarının duyarsızlık ve sessizliğinin dolaylı bir kanıtıdır. Bu Genel Kurul ile 1960'lı ve 1970'li yılların; sömürgecilğe, ırkçılığa, Siyonizme ve emperyalist saldırganlığa karşı tavır alan Genel Kurul'ları arasındaki fark ne kadar da çarpıcı!

■

■ ■ "Hafıza-i beşerin nisyanla malûl", yani insan belleğinin unutkanlıkla sakatlanmış olduğu

aksiyonu, ne yazık ki devrimci öncüleri de etkiliyor. Bunun en son örneği Küresel BAK hareketinin 1 Mart 2012’de yapılacak Suriye-karşıtı gösteri için yayınladığı bildiride söylenenler. Bildiri yazarları, laf ola beri gele kabilinden ABD ve NATO’nun Suriye’ye müdahalesine de karşı olduklarını söylüyorlar; ama bildiride mızrağın sivri ucunu “kendi halkına karşı savaş açan Esad diktatörlüğüne” yöneltiyorlar. Onlar; Baas rejimine karşı ayaklanmanın içinde halk güçlerinin yanısıra Batılı emperyalist devletlerin ve gerici Arap rejimlerinin ajanlarının, El Kaide örgütünün ya da ona yakın bazı grupların da bulunduğu değinmiyorlar. Marksistler ve devrimci-demokratlar Suriye halkının meşru talepleri için Baas rejimine karşı sürdürdüğü savaşımı destekler ve bu rejimin vahşî baskı önlemlerini lânetlerler. Ancak onlar, bugünkü siyasal güç dengeleri ve bu ülkede gerçek bir devrimci öncünün yokluğu dikkate alındığında bu savaşımın yolundan saptırılması olasılığının yüksek olduğuna da dikkat çekerler. Ne yazık ki bildirinin yazarları, bugünkü Suriye, bölge ve dünya konjonktüründe “Esad diktatörlüğü”nün ABD-İsrail-Türkiye-NATO-Körfez monarşileri bağlaşmasının desteğiyle yıkılmasının ve yerine Batı yanlısı bir rejimin gelmesinin, Suriye halkının durumunu daha da kötüleştirebileceğinden, Suriye’de ve bölgede emperyalist karşı-devrimin ve Siyonist İsrail’in konumunu daha da güçlendireceğinden ve savaşın daha da genişlemesine yolaçacağından habersiz gözüküyorlar.

■

■ ■

■

■ ■ Öte yandan bildiri, Türk gericiliğinin Suriye olaylarına yaklaşımını eleştirmiyor; yani ne Türkiye’nin emperyalizmin kuklası Suriye Ulusal Konseyi’ne ve “Özgür Suriye Ordusu” adlı terörist örgüte ev sahipliği yapmasına, ne bu “Ordu”nun elemanlarının Türkiye topraklarında ABD, Britanya ve Fransa istihbarat örgütleri tarafından eğitilmesine, ne bu kişilerin Türkiye topraklarından hareketle Suriye’ye girmesine ve orada silâhlı eylem yaptıktan sonra yeniden Türkiye’ye sığınmasına, ne Türkiye’den Suriye’ye silâh ve cephane gönderilmesine, ne Türk istihbarat elemanlarının Suriye’de eylemler gerçekleştirmelerine ve ne de başta başbakan ve dışişleri bakanı gelmek üzere Türk yöneticilerinin Suriye’ye tehditler savurmalarına ve Suriye’ye karşı bir uluslararası koalisyon oluşturmak için koşuşturmalarına itiraz ediyor. Bu da “kendi” burjuvazisine karşı net bir tavır almayan Küresel BAK hareketinin bu konuya ilişkin tutumunun, emperyalist plânlara ilişkin bir kaç yavan anti-emperyalist sözcük bir yana bırakılırsa, AKP hükümetinin tutumuyla büyük ölçüde çakıştığını gösteriyor. Tam da burada Küresel BAK hareketindeki arkadaşlara 2011 Eylülünde çıkan bir haberi anımsatmak istiyorum. Bu haberde şöyle deniyordu:

■

■ ■ “Özellikle Bingazi’de Türkiye’den gelen emekli özel harekâtçıların Ulusal Geçiş Konseyi ordusuna eğitim verdiği ortaya çıktı. Görüntülerde; Libya’ya giden bir grup emekli özel harekât polisi geçiş konseyinin ordusuna silâhlı eğitimin yanı sıra güvenlik kontrol, yol emniyeti, güvenlik arama, araç arama, bina operasyonu, VIP devlet büyüğü koruma ve şahıs arama amaçlı eğitimler veriyor. Gönüllü özel harekâtçıları, faaliyetlerini iki dönem

halinde gerçekleştiriyor. Kaddafi'nin hüküm sürdüğü şehirlerde yönetimi tek tek ele geçiren Libya halkına en büyük desteğin Türkiye'deki gönüllü eski özel harekâtçılardan geldiği anlaşıyor.” (“Libyalı muhalifleri Türk özel harekâtçılar eğitti”, Yeni Şafak, 14 Eylül 2011) Üstüne üstlük Küresel BAK bu tutumu, Afganistan, Irak ve Libya’da yaşanan ve halkın durumunu emperyalist işgal öncesine göre çok daha da kötü hâle getiren işgallerden sonra alıyor.

”

” ”

”

” ”

* * * * *

”

” ”

”

” ” Aslına bakılırsa tarih boyunca yaygın olan durum, halkların yönetici elitlere boyun eğmeleri, karşı koymamaları, onların peşinden sürüklenmeleri ve hattâ pek çok durumda onların suç ortakları olmalarıdır. Bunu anlamak için 1789 Fransız burjuva devriminden bu yana geçen ve kitlelerin siyasal seferberlik ve savaşım düzeyinin önceki yüzyıllara göre daha yüksek olduğu 200 yılı aşkın süreye göz atmak bile yeter. Bu döneme baktığımızda ne görürüz? Başarılı devrimler ve başarısız devrimci kalkışmaların istisnâî olaylar olmamakla birlikte hayli seyrek gerçekleştiğini. Bu 200 yılı aşkın dönem ezilen sınıf ve katmanların bir dizi görkemli kalkışma girişimine tanık olmuştur. Ancak sömürücü egemen sınıflar konumlarını muhafaza etmeyi başarmış, hattâ devrime kaptırdıkları mevzilerin büyük bir bölümünü geri almayı başarmışlardır. Bunda şaşılacak bir yan yoktur. Yoktur; çünkü binlerce yıldır süregelen ve insan toplumunun ezen/ sömüren ve ezilen/ sömürülen sınıf ve katmanlar biçimindeki bölünmüşlüğüne son vermek, son derece güç, uzun erimli ve inişli-çıkışlı bir savaşımı gerektirir ve gerektirecektir.

”

” ”

”

” ” Evet; halklar suçsuz değildirler. Onlar kural olarak, hak ettikleri ya da lâıyk oldukları bir rejim altında yaşamışlardır ve yaşayacaklardır. Ve gelişmeler karşısında sessiz kaldıklarında ya da daha kötüsü gerici egemen sınıfların şu ya da bu fraksiyonunun âleti olduklarında onları eleştirmek ve suçlamak, tutarlı demokrat ve enternasyonalistlerin görevidir. Bu saptama, tarihi kitlelerin yaptığını söyleyen Marksist aksiyomla çelişmez. Halklar, ancak, “kendine özgü ekonomik ve siyasal istemlerle, etkin, bağımsız ve hissedilir bir biçimde” (Lenin) siyaset arenasına girdiklerinde tarihin gerçek mimarları olarak hareket eder ve edebilirler.

”

” ” Tabîi bu da, gerçek devrimci öncü örgütlerin varlığının ne denli gerekli olduğunu, onların inşasının ne büyük bir yaşamsal bir önem taşıdığını bize bir kez daha anımsatır. Emperyalist

saldırganların ve onların uşaklarının “köpeksiz köyde değneksiz gezmesi”nin önüne, ancak böylesi örgütlerin inşa edildiği, kitlelerle anlamlı bağlar kurduğu ve onların demokrasi, ulusal kurtuluş ve sosyalizm savaşımına önderlik edebildiği koşullarda geçilebilir.

”

” ”

”

” ”

”

” ”

”

” ” NOTLAR

”

” ” (1) UNICEF’in rakamlarına göre Irak’ta, BM “Güvenlik” Konseyi’nin ABD ve Britanya’nın dayatmasıyla aldığı ambargo ve yaptırım kararları, 1991-2003 yılları arasında, önemli bölümü çocuk olan 1.5 milyondan fazla işçi ve emekçinin ölümüne neden olan sessiz bir jenosid yaşanmasına yol açmıştı. Bir kaç on yıl önce yaşanan bu korkunç felâketi, ne yazık ki şimdi neredeyse kimse anımsamıyor.

”

” ”

”

” ” (2) İlk bakışta bu protesto eylemlerinin, Kuran’ların yakılmasına karşı “İslâmi” bir tepki olduğu düşünülebilir. Zaten tekelci burjuva medyası da olayı daha çok böyle yorumlamaktadır. Ancak, biçim olarak Kuran’ların yakılmasına gösterilen bu tepkinin özünde, Afgan halkının 11 yılı aşkın bir süredir ülkelerini işgal altında tutan ABD ve ortaklarının bu ülke halkına karşı işlediği savaş suçlarına, onu sistemli bir biçimde ezmesi ve aşağılamasına karşı birikmiş olan öfkesi yatmaktadır.

”

” ”

”

” ” (3) Tarihsel bellek yoksunu halkların ve -ne yazık ki- devrimcilerin Irak’ta yaşanmış olan trajedi ve felâketi unutmalarını bir ölçüde anlayışla karşılayabiliriz; ama onların daha geçen yıl emperyalist kaynaklı ve destekli bir ayaklanma ve dış saldırıya hedef olmuş ve benzer bir felâket yaşamış Libya’yı unutmalarını asla. Bu saldırı; Afrika’nın kışbaşına gelir ve toplumsal hizmetler bakımından en ileri konumda olan bu ülkesini bir yıkıntıya çevirmekle ve onu birbirleriyle savaşan milis örgütlerinin kaosa teslim etmekle kalmadı. Bu emperyalist tezgâh, nüfusu 6 milyon dolayında olan bu ülkede yaklaşık 60,000 kişinin yaşamını yitirmesiyle sonuçlandı. Nüfusun yüzde birinin yaşamını yitirdiği anlamına gelen bu rakamın Türkiye ölçeğindeki karşılığı 750,000, ABD ölçeğindeki karşılığı ise 3 milyon kişidir.

”

” ”

”

” ” (4) Yüzlerce ya da binlerce atom ve hidrojen bombasının kullanılacağı büyük ölçekli bir nükleer savaş daha ilk başta yüzlerce milyon insanın ölümüne, savaşan ülkeler başta olmak üzere tüm dünyada çok büyük bir maddî yıkıma, altyapı hizmetlerinin neredeyse tümüyle durmasına, sağlık hizmetlerinin çökmesine ve küresel düzeyde bir radyoaktif çevre kirliliğine yol açacaktır. Dahası böyle bir savaşın doğrudan ve dolaylı sonuçları, bildiğimiz biçimiyle insan uygarlığını yok etmese de onu çok gerilere savuracaktır. Böyle bir senaryonun gerçekleşmesi hâlinde doğal kaynakların hemen hemen tümü radyoaktif kirlilikten etkilenecek, nükleer patlamaların yol açacağı dev yangınların atmosferin üst katmanlarında oluşturacağı duman, is ve toz bulutu güneş ışınlarının dünyaya ulaşmasını engelleyecek ve dünya iklimi hissedilir biçimde soğuyacak (“nükleer kış” denen olay) ve bu da ormanlık alanları ve tarımsal üretimi çok büyük ölçüde azaltmak suretiyle insanlığı açlığa mahkûm edecektir.

”

” ”

”

” ” EK: ESAD, KATLIAMLARA SON VER! SURİYE'YE ASKERİ MÜDAHALEYE HAYIR!

”

” ” SURİYE HALKLARININ YANINDAYIZ...

”

” ”

”

” ” Suriye’de Esad rejimi kan dökmeye devam ediyor. Muhalifleri tanklarla ezen, Humus’u hayalet şehire çeviren, baskıcı rejimini korumak için kendi halkına karşı savaş açan Esad diktatörlüğüne karşı Suriye halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelesini desteklememiz gerekiyor.

”

” ” Biz savaş karşıtları, Suriye’de diktatörlüğe karşı ayaklanan halkların yanındayız. Esad diktatörlüğünün bir an önce halkın önünden çekilmesini, silâhları susturmasını ve yönetimi halka teslim etmesini istiyoruz. Bu mücadelede Suriye halkları bütün dünyanın demokrasiden, özgürlükten ve barıştan yana olan güçlerinin desteğini hak ediyor. Ancak diktatörlüğe karşı mücadeleyi kendi stratejik çıkarları, ulusal projeleri veya egemenlik hesapları için kullanmaya kalkan ikiyüzlü devletlerin çıkar hesaplarının oyuncağı olmayı hak etmiyor.

”

” ” Esad diktatörlüğünün döktüğü kanı Ortadoğu’ya yönelik yeni bir askerî müdahalenin ve savaşın gerekçesi yapmak isteyen bütün güçler, ister ABD, ister NATO, ister Türkiye olsun, karşılarında yine biz savaş karşıtlarını bulacaklar.

”

” ” Bütün savaş karşıtlarını Esad diktatörlüğünün kendi halkına karşı yürüttüğü savaşa dur

demek ve Suriye'ye karşı düşünölen bir askerî müdahaleye karşı çıkmak için, Irak savaşına karşı yaptığımız ve Türkiye'nin savaşıa girmesini engelleyen tezkereye red kararını çıkarttığımız tarihî mitingün 9. yılında, 1 Mart 2012'de bir araya gelmeye çağırıyoruz.

”

” ”

”

” ” Küresel BAK

”

” ” Tarih: 1 Mart 2012, Perşembe

”

” ” Saat: 12.30

”

” ” Yer: Suriye Arap Cumhuriyeti İstanbul Başkonsolosluğu, Maçka Cad., Rallı Apt. No: 59, Teşvikiye

”

” ”

”

” ”

”

” ” 23-24 Şubat 2012

”

” ”

Genişletilmiş versiyon, 29 Şubat 2012

”

” ”